

IVETA DRAHORÁDOVÁ

Italsky

snadno a rychle

letní
romance

Italsky
snadno a rychle

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Iveta Dráhorádová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5860-9 (pdf)

IVETA DRAHORÁDOVÁ

Italsky

snadno a rychle

Obsah

Lekce první	Ciao, Bella!	6
Lekce druhá	Un cappuccino, per favore	17
Lekce třetí	Mi chiamo Veronica	27
Lekce čtvrtá	Ingresso vietato	34
Lekce pátá	Abito in un albergo	42
Lekce šestá	Giorno libero	51
Lekce sedmá	Chiudi gli occhi	59
Lekce osmá	Non preoccuparti	69
Lekce devátá	Buona notte, carina	78
Lekce desátá	Amici del cuore	87
Lekce jedenáctá	La notte è giovane	96
Lekce dvanáctá	La nostra canzone	104
Lekce třináctá	Vorrei ballare con te	113
Lekce čtrnáctá	Merda!	121
Lekce patnáctá	Così testarda	128
Lekce šestnáctá	Pazzo d'amore	137
Lekce sedmnáctá	Tu mi manchi già	146
Lekce osmnáctá	Perché sei tu Romeo?	154
Lekce devatenáctá	Sorpresa? Per me?	161

Lekce dvacátá	Un tavolo per quattro	169
Lekce jednadvacátá	La piccola morte	178
Lekce dvaadvacátá	Complimenti	187
Lekce tříadvacátá	La ragazza di Alessandro	196
Lekce čtyříadvacátá	Ondata di caldo	203
Lekce pětadvacátá	Ogni tuo desiderio	212
Lekce šestadvacátá	Ti amo	221
Lekce sedmadvacátá	Benvenuta nella famiglia	230
Lekce osmadvacátá	Incredibile	239
Lekce devěťadvacátá	Dammi un bacio	249
Lekce třicátá	Cazzo!	258
Lekce jednatřicátá	Fuori di testa	269
Lekce dvaatřicátá	Offerta di pace	277
Lekce třiatřicátá	Sei femminile, quindi sei stupida	286
Lekce čtyřiatřicátá	Sempre mia	294
Závěrečná lekce		308

*Drahoušovi, který ve mě věřil,
i když jsem si sama věřit přestávala.*

Lekce první

Ciao, Bella!

Celá rozlámaná jsem vystoupila z autobusu a okamžitě mě na obličejí pohladily hřejivé paprsky slunce. I když bylo poměrně brzo ráno, vzduch už se tetelil teplem a dával tušit, že dnešek bez klimatizace přežít nepůjde. V ruce jsem třímala zbrusu nový výtisk učebnice s názvem *Italsky snadno a rychle*, kterou jsem měla v plánu po cestě poctivě studovat, ale únava mě přemohla už někde za Rozvadovem, takže jsem nakonec usnula s knížkou otevřenou na první stránce. Protáhla jsem se, abych se své páteři nějak omluvila za těch třináct hodin, které jsem strávila zkroucená na sedadle v nepřírozané pozici, a odměnou mi bylo příjemné zakřepání obratlů.

Julie vyskočila hned za mnou, ale na rozdíl ode mě nevypadala, že by ji dlouhá cesta nějak poznamenala. Vlasy měla pořád perfektně zafixované v precizním francouzském copu, který bych si na hlavě nedokázala vytvořit, ani kdyby na tom závisel můj život, a na oblečení neměla jediný záhyb. Stejně jako já se líně protáhla a zamžourala do sluníčka na budovu před námi.

„Vítej v hotelu Azzuro,“ pronesla láskyplně a krátce mě objala kolem ramen, než se rozeběhla na druhou stranu autobusu, kde se v davu turistů pokoušela urvat naše kufry dřív, než je nějaký plážechtivý strýc omylem znárodní.

Skepticky jsem si hotel prohlédla. Na první pohled působil trochu omšelým dojmem. Omítka byla na několika místech otlučená a zábradlí na balkonech potřebovalo nový nátěr už tak v předminulé sezóně, ale dřevěné okenice a kvetoucí keře vysázené podél zdí mu dávaly ten správný středomořský nádech.

Zhluboka jsem se nadechla. Ve vzduchu se vznášela slanost moře, které mělo být od hotelu vzdálené jen dvě stě metrů, ovšem ve výhledu na něj nám bránil jiný hotel – na první pohled dražší, honosnější a v mnohem lepším stavu. Také se pyšnil jednou hvězdičkou navíc.

Julie se ke mně přiřítla celá červená v obličeji a za sebou táhla dva obří kufry na kolečkách. „Nějakej týpek se mi pokoušel namluvit, že je tenhle kufr určitě jeho, protože mu na něj manželka přivázala zelenou stuhu,“ stěžovala si, když mi podávala moje zavazadlo. „Musela jsem ho před ním otevřít a ukázat mu, že hned navrchu jsou dámský dvojdílný plavky, než usoudil, že se možná spletl a že mu možná žena na ten jeho kufr uvázala přece jen nějakou jinou stuhu. Fakt, některý chlapy by neměli samotný pouštět dál než na dvůr,“ lamentovala, ale to už jsme každá se svým loďákem hrkaly po příjezdové cestě k recepci.

„Giulietta!“ ozvalo se zvolání. Přihnal se k nám temperamentní Ital s ustupujícími vlasy a dokonale zastřiženým knírkem a přivítal mou kamarádku polibkem na obě tváře. „Che bello rivederti. Come stai?“

Julie mu svou plynulou italštinou začala odpovídat. Já jsem stála vedle ní a nervózně přešlapovala na místě. Jediná slova, kterým jsem z jejich rozhovoru rozuměla, byla křestní jména. Moje italština byla totiž tak na úrovni mínus jedna. Uměla jsem říct jen pizza a špagety,

o to míň jsem byla schopná pochopit, jak jsem se k téhle šílenosti nechala ukecat.

Všechno to vlastně začalo velmi jednoduše. Někdy v květnu, zrovna když začínalo zkouškové období a já měla plnou hlavu státnic a bakalářky, ke mně Julie přišla do pokoje a oznámila mi, že nám na léto sehnala brigádu. „Jak by se ti líbilo uklízet v hotelu? Ubytování a strava v ceně, výplata každé tejdny, dvě stě pade na hodinu,“ lákala mě tenkrát. Abych od ní měla klid, odkývala jsem jí to a po detailech se nepídila. Navíc mi bylo jasné, že se jí jinak nezabavím, a šprtání na státnice mělo přednost před náládovou Julií.

Nikdy by mě nenapadlo, že si moje „Hm, klidně, neotravuj“ vyloží jako závazný souhlas a všechno zařídí, aniž by se o tom do konce zkouškového byt jen slovem zmínila. Když mi po státnicích oznámila, že za dva týdný odjíždíme do Itálie a prvního července nastupujeme do práce, snažila jsem se z toho ještě vykroutit. Jenže tou dobou už bylo pozdě, protože s námi podle Juliiných slov „na sto procent počítali“.

„Ale já na rozdíl od tebe neumím italsky,“ upozorňovala jsem ji. A myslela jsem to vážně. Já o sobě tedy často prohlašovala i to, že neumím anglicky, jenže to bych na sebe byla moc přísná. Když jsem měla něco zařizovat v angličtině, vždycky jsem se u toho děsně zapotila, ale nakonec jsem se nějak domluvila. Oproti tomu italštinu jsem neovládala ani v základech.

„To nevadí, se naučíš,“ mávla Julie rukou. „Italština je lehká jak facka, navíc tam na všechny překlady budeš mít mě.“

Vysvětlila mi, že jako úklidová četa nebudeme mít na starosti komunikaci s hosty, a i kdyby, tak většinu

klientely stejně tvořili Češi a Slováci, případně Maďaři, a u těch by mi ani plynulá italština nebyla nic platná.

Jelikož jsem žádné lepší plány na léto neměla, nakonec jsem na to kývla. Dva měsíce u moře ve slunném Riccione nejsou nabídka, která by se dala odmítnout. A pokud mi za to budou chtít ještě dávat deset euro za každou odpracovanou hodinu, bránit se nebudu, říkála jsem si.

Než jsem se nadála, byl konec června a já stála v lobby hotelu Azzuro, křečovitě svírala rukojeť svého skorepinového kufru ozdobeného zelenou stuhou, těkala pohledem mezi Julií a týpkem, kterého jsem tipovala buď na majitele, nebo manažera, a marně se pokoušela zachytit alespoň pár střípků z jejich konverzace.

„Tohle je Francesco,“ přešla Julie kvůli mně do češtiny. „Dělá tady manažera a vždycky na mě byl děsně hodnej. Tuhle práci vlastně máme jenom díky němu, protože původně chtěl majitel přejít k jiný agentuře, ale Francesco se mnou byl minulej rok tak spokojenej, že ho přemluvil a najal nás napřímo,“ vysvětlovala. „Questo è Veronika, la mia amica,“ představila mě manažerovi.

„Veronica, piacere! Sono Francesco,“ řekl Ital, a než jsem se nadála, přistály mi polibky na obě tváře. Připadalo mi zvláštní, jak moje jméno vyslovoval. Dával důraz na předposlední slabiku, takže jsem se z obyčejné české Verči rázem přeměnila na zcestovalou femme fatale. Alespoň mi to tak znělo.

Trošku otřesená z nečekaného hudlana jsem se nechala nasměrovat do našeho pokoje v prvním patře, kde jsme měly celé prázdniny bydlet. Dostaly jsme nějaký čas na vybalení a v mém případě taky na vstřebání kulturního šoku, než se konala informační schůzka

pro nové zaměstnance. Spousta lidí pracovala v hotelu už od května, kdy sem zavítali první hosté, nicméně ta hlavní turistická sezóna začínala tímto turnusem, takže nás nastupovalo nově hned několik.

Pokoj byl sice poměrně malý, ale nacházelo se v něm všechno, co dvojice holek může přes léto potřebovat. Dvě oddělené postele, každá s nočním stolem a vlastní lampičkou, zabíraly sice většinu obytné plochy, ale víc než dostatečně to vynahrazoval prostorný balkon s krásným ratanovým nábytkem a příjemným výhledem na rozkvetlé keře pod okny.

V koupelně byl taky dostatek místa, alespoň na první pohled to tak vypadalo, než jsem si všimla, že tam sice italští inženýři našli prostor na bidet, o kterém jsem už v tu chvíli věděla, že ho rozhodně za celou dobu pobytu nepoužiju, ale už se jim tam nevešel sprchový kout.

„Ehm, Juli?“ zavolala jsem na kamarádku z koupelny. Ta se objevila ve dveřích s netrpělivým výrazem, protože jsem přerušila její snahu zabrat si pro sebe co nejvíc místa ve skříni.

„Co potřebuješ?“ štekla na mě.

„Není tady sprcháč,“ oznámila jsem jí tu strašnou novinu a rukou jsem mávla na vykachličkovanou místnost za mými zády.

Julie se rozhlédla, a ještě víc se zakabonila. „Támhle máš sprchu, ty blázne,“ řekla, než zase zmizela v pokoji, kde pokračovala ve své předchozí činnosti.

Otočila jsem se čelem k místu, kam předtím ukazovala, a skutečně jsem si všimla sprchové hlavice, která trčela ze zdi. Pod ní byl v zemi malý odpadní otvor, kudy mohla odtékat voda, ale to bylo všechno, co jen vzdáleně připomínalo sprchový kout. Žádný závěs nebo snad

průhledná stěna, žádná keramická vanička pod nohama. Jen sprchová hlavice trčící do prostoru.

„A jak se v tom mám proboha umýt?“ zahulákala jsem na Julii. Ona sice vypadala jako herečka z reklamy na super pohodlné tampony, ve kterých se budete cítit vždy svěže, ale já byla po dlouhé cestě autobusem smradlavá, pomačkaná a ze všeho nejvíc jsem ze sebe chtěla smýt ten pocit hromadné dopravy.

„Jak asi, normálně,“ křikla na mě zpátky. „Pustíš kohoutek, našteluješ teplotu, umeješ se, a až budeš mít hotovo, setřeš po sobě,“ oznámila mi, jako bych se ptala na nějakou totální samozřejmost, třeba z čeho se dělájí volská oka. Až v tu chvíli jsem si všimla mopu, který byl v rohu vedle bidetu opřený o stěnu.

Nakonec se mi podařilo překonat první záchvat paniky. Po několika minutách jsem byla umytá i voňavá a už jsem zamotaná do ručníku obratně stírala obrovskou louži vody. Všechno kolem mě bylo totálně mokré a zacákané od pěny z šampónu. Včetně zrcadla a roličky toaletáku, která tím naprosto pozbyla smyslu. Naštěstí byla podlaha v koupelně mírně zkosená, takže ta povodeň, co po mém pokusu o hygienu zůstala na zemi, víceméně samovolně stékala do odtoku pod sprchou.

Když jsem měla hotovo, znaveně jsem odložila mop zpátky do koutu a hřbetem ruky jsem si setřela kapičky potu, které mi vyrašily na čele během pokusu o odvodnění koupelny. Dělal se mi mdlo při vědomí, že takové martýrium budu muset absolvovat ještě minimálně šedesátkrát, a to pouze pokud se budu sprchovat jen jednou denně, což v subtropickém klimatu nebylo moc pravděpodobné.

Vrátila jsem se do pokoje, popadla jsem první šaty z otevřeného kufříku a převlékla se do nich. Julie tou dobou už vysedávala na balkóně a balila si cigaretu. Já sice nekouřila a tabákový dým mi zrovna dvakrát nevoněl, ale dokud si s tím Julie chodila ven, nic jsem nenamítala. Stejnou dohodu jsme měli i ve studentském bytě, který jsme spolu s dalšími dvěma lidmi obývali během školního roku.

Než Julie dokouřila, stihla jsem si vybalit většinu oblečení. Moc místa ve skříni mi sice nenechala, ale já uměla čarovat s prostorem. Pak jsem napsala rodičům a prarodičům, že jsme v pořádku dojely a už jsme ubytované. Obratem mi začal vyzvánět hovor od babičky, který jsem však odmítla. S ní by to bylo na dlouho a tolik času jsem před informační schůzkou neměla.

Přesně v deset hodin jsem na Julii houkla, že je čas jít, a společně jsme sešly do přízemí. Julie se okamžitě začala vítat s recepčním, který si ji nejspíš pamatoval z minulého roku. Byl to elegantní starší pán, který vypadal v hotelovém stejnokroji tvořeném sakem a košilí s motýlkem velmi sofistikovaně. Měl lehce chraptivý hlas, a když se zasmál nějakému vtipu, který Julie prohodila a kterému jsem samozřejmě nerozuměla, rozkašlal se. I on mi po krátkém představení skoro padnul kolem krku a dal mi lehký polibek na obě tváře. Kromě závanu cigaretového kouře, který mě okamžitě praštil do nosu, jsem si všimla i výrazné kolínské, kterou se možná snažil tabákový odér zakrýt. Nebyla to příjemná kombinace.

Blízkost cizích lidí mi nikdy nebyla příjemná a většinu cest městskou dopravou jsem absolvovala se silným sebezapřením, takže mi italská bezprostřednost

trošku vyrazila dech. Obvykle mi trvalo i několik let, než jsem se dostala s někým na úroveň přátelského objetí, ale na jihu nejspíš platila jiná pravidla, a pokud jsem to tu chtěla přežít, musela jsem se naučit podle nich hrát.

Recepční nás poslal do jídelny, kde zrovna sklídili po snídani, ačkoliv u pár stolů ještě posedávali lidé s kávou a kouskem pečiva. Podívala jsem se na hodinky – bylo deset minut po desáté a my s Julií jsme tu byly ze všech nových zaměstnanců jako první. Posadily jsme se ke stolu a po chvilce se k nám přidal Francesco. Pokoušel se se mnou konverzovat, ale když jsme zjistili, že on nemluví anglicky a já nemluvim italsky, hodně rychle to vzdal a obrátil svou pozornost zpátky k Julii.

Rozhlížela jsem se po jídelně a všímala si, jak se postupně zaplňuje lidmi, kteří stejně jako já s Julií netrpělivě čekali na zahájení informační schůze. Ta nakonec započala jen s dvacetiminutovým zpožděním. Julie se ke mně naklonila a pošeptala mi, že to je v Itálii běžné a ať si zvykám, že když se řekne v deset, znamená to nejdříve o půl jedenácté, ale spíš až v jedenáct, podle toho, jak dlouho se jim bude chtít vykecávat nad kafem.

Informace, které Francesco na můj vkus až moc chaoticky vykřikoval, překládal nějaký jeho kolega do angličtiny, a já se díky tomu nemusela spoléhat na Julčin dodatečný překlad. Poctivě jsem si do malého bloku zapisovala časy jídel, pravidla pro zaměstnance, systém služeb a další podrobnosti, zatímco Julie si pohrávala s kanýrem na světle modrém tílku a nevypadala, že nějak bedlivě poslouchá.

Jediné, co na chvíli donutilo i ji zvednout hlavu a věnovat se tomu, kvůli čemu jsme se v jídelně sešli, byly

informace o tom, kdy můžeme využívat bazén – překvapilo mě, že do bazénu nikdo nesmí přes poledne, kdy je největší vedro, a právě by to zchlazení přišlo nejvíc vhod. Když jsem své myšlenky šeptem sdělila Julii, odpověděla mi jedním slovem: „Siesta.“

„Aha,“ špitla jsem, aniž bych byla o něco moudřejší. O pověstné italské siestě jsem už sice slyšela, ale netušila jsem, že se opravdu tak úzkostně dodržuje. Poznačila jsem si to do sešitu s úmyslem si to později vygooglit.

Francesco se už pomalu dostával k závěru. Začal nás rozdělovat do pracovních týmů a přidělovat nám směny, když se prosklené dveře vedoucí k bazénu otevřely a dovnitř vstoupil tmavovlasý kluk s krásně opáleným obličejem a uhrančivýma očima.

S hlasitým rachotem odtáhl od stolu vedle toho našeho židli a svalil se na ni. Očima při tom propaloval Francesca, který na chvíli zmlkl a zamračený pohled mu opětoval. Julie se vedle mě podruhé od začátku schůze narovnala a najednou vypadala, jako by se jí do žil znovu vlila chuť k životu. Nenápadně nově příchozímu zamávala a usmála se na něj.

Tušila jsem, proč najednou přešla do svého slepičího módu, jak jsem jejímu chování občas říkala – ani já nebyla takový ignorant, aby mi mohlo utéct, jak zatraceně pohledný ten kluk byl. Rozhodně vypadal stokrát lépe než kdokoliv z lidí, kteří s námi v jídelně seděli. A možná bych ani nepřeháněla, kdybych řekla, že patřil mezi nejhezčí lidi, jaké jsem kdy viděla mimo plakáty nebo televizi.

Když si všimnul Julie, přestal se mračit a mrknul na ni. Moje kamarádka se zatetelila blahem a do konce

schůzky z něj nespustila oči, takže jsem si pro jistotu zapsala na papír i její pracovní rozpis, který se naštěstí většinou kryl s tím mým.

„Grazie a tutti, e buona estate,“ řekl s tlesknutím Francesco, což jeho kolega přeložil do angličtiny jako poděkování a přání hezkého léta.

„To bude zatraceně hezký léto,“ procedila Julie koutkem úst, zatímco pořád zbožně zírala na toho opozdilce. Jakmile se všichni začali zvedat k odchodu, vyskočila Julie ze židle a přiběhla k němu. Stejně jako předtím s Francescem a mužem z recepce se i s ním přivítala objetím a políbením na obě tváře a hned se spolu dali do řeči. Povzdechla jsem si, zaklapla svůj bloček a došla jsem k nim.

„Ehm, já si asi půjdu dovybalit,“ řekla jsem tiše.

Julie sice nepředstírala, že mě neslyší, ale ani nebrala na moje slova zřetel. „Veru, tohle je Alessandro, je to Francův syn, bude tady přes léto dělat na baru,“ řekla. To by vysvětlovalo, proč jeho pozdní příchod manažer hotelu nijak nekomentoval.

„Ciao,“ zvedla jsem ruku a vyslovila jeden z mála italských pozdravů, které jsem měla naučené. Julie si ze mě sice utahovala, že to říkám stejně jako české čau, ale popravdě jsem mezi svou a její variantou neslyšela žádný rozdíl.

„Ciao, bella,“ oplatil mi Alessandro pozdrav a mně se z nějakého záhadného důvodu udělalo děsné horko.

Takhle zblízka vypadal snad ještě líp. Mohla jsem tiše obdivovat jeho výrazné lící kosti a dokonale zářivý úsměv. Nemohl být o moc starší než já a Julie, což se mi záhy potvrdilo. „Alessandro studuje mezinárodní obchod a tohle jsou jeho poslední prázdniny, protože

příští rok bude skládat zkoušky. Minulý léto tady se mnou pracoval asi měsíc, pak ale odjel na stáž do Švýcarska," zahrnovala mě Julie informacemi. Zdalipak by byla schopná stejně podrobně popsat, o čem byla právě ukončená schůzka?

„Alessandro, tohle je moje kamarádka Veronika, už jsem ti o ní říkala,” představila mě Julie anglicky.

Alessandro se na mě usmál a zopakoval moje jméno. Udělal to úplně stejně jako předtím jeho otec – s důrazem na předposlední slabiku. A mně připadalo, že jsem nikdy v životě neslyšela nic úžasnějšího.

„Sì, Veronica, che bel nome,” řekl. Hlas měl skoro sametový a já se přistihla, jak přikyvuji, aniž bych tušila, co mi vlastně říká. *„Piacere,”* doplnil ještě a pak se ke mně naklonil, aby mě hezky po italsku přivítal.

Ve chvíli, kdy mi nejdřív na jednu a pak i na druhou tvář vtiskl letmý polibek, jsem si uvědomila tři věci. Zaprvé, Alessandro nádherně voněl. Zadruhé, už si ani nepamatuju, kdy se mi naposledy tak šíleně roztrásla kolena. A zatřetí, že si na život na jihu nejspíš velmi rychle zvyknu.

Lekce druhá

Un cappuccino, per favore

„Tak co, máte tam teplo?“ ozýval se mamčin hlas z telefonu. Konečně jsem měla chvíli na to zavolat domů a právě včas – mobil mi totiž hlásal pět nepřijatých hovorů. Rodiče se zkrátka chtěli pojistit, že jejich jediná dcera dorazila na jih živá a zdravá a zatím se nikde neztratila.

„Jako prase,“ přitakala jsem, zatímco jsem si jednou rukou ovívala obličej. Seděla jsem na balkoně, do kterého se opíralo slunce s takovou intenzitou, až jsem měla pocit, že se rozpustím. Klimatizovaný pokoj by sice byl přes rozpálené poledne příjemnějším místem pro posezení, ale na posteli se rozvalovala Julie a zrovna byla uprostřed videohovoru se svým přítelem, takže jsem ji chtěla dopřát trochu soukromí.

„Příšerně se potím, a to je teprve chvíli po dvanáctý,“ rozvedla jsem svou předchozí poznámku o venkovní teplotě. Mezi prsa mi zatekla kapka potu. Fuj.

„Tak se nám tam hlavně neuvař, holčičko,“ zhodnotila to mamka, pak jsem zaslechla šramot a zvuky souboje, načež mi do sluchátka začal funět táta.

„A co moře, je slaný?“ vyzvídal.

„Nevím, ještě jsem u něj nebyla, ale nejspíš je fakt slaný,“ uchechtla jsem se.

Z telefonu se ozvalo nesouhlasné zamlaskání. „Tak ona je už půl dne v Itálii a ještě nebyla u moře. Cos tam doteď dělala, prosím tě?“

„Asi si třeba vybalovala, ne?“ zazněl z dálky tlumený hlas mámy.

„Přesně tak, taky jsme měli informační schůzku, a navíc jsem po cestě fakt unavená,“ vysvětlovala jsem dál. Rozhodla jsem se taktně pomlčet o svém celonočním autobusovém chrápání s tváří přilepenou na okýnko, po kterém na skle zůstal mastný flek a mně děsivá bolest za krkem.

Nicméně představa chladného moře a písku mezi prsty byla v té ohnivé výhni vážně lákavá. Stručně jsem proto převyprávěla našim své první dojmy – což jsem musela udělat dvakrát, jednou mamce a jednou tátovi, protože si ani jeden z nich neuměl zapnout hlasitý odposlech, a tak si telefon předávali mezi sebou jako horkou bramboru – a pak už jsem se začala pít po tom, kde mám ručník, plavky a opalovací krém s faktorem milion, jak mé padesátce ze randy říkala Julie.

Opatrně jsem za sebou zaklapla dveře na balkon a po špičkách, abych Julču nerušila, zatímco Patrika utvrzovala v tom, že Italové jsou vesměs prťaví a plešatí a on je zkrátka mnohem pohlednější, chytřejší a vůbec úžasnější než všichni chlapi světa, jsem se znovu zavřela v koupelně. Tentokrát jsem ale neplánovala znovu způsobovat potopu světa, nýbrž se nachystat na plážové odpoledne.

Poctivě jsem se celá od hlavy až k patě namazala padesátkou a na obličej jsem si radši nanesla rovnou dvě vrstvy. Převlékla jsem se do plavek a pak jsem v pokoji rychle naházela do látkové tašky osušku, knížku a další nezbytnosti a byla jsem připravená vyrazit.

Poklepala jsem Julii na rameno, abych upoutala její pozornost. „Jdu obhlédnout pláž, přidáš se?“

Mlčky gestem ukázala na displej tabletu a výmluvně se zašklebila.

Pochopila jsem. Tenhle hovor bude na dlouho. „Tak já vyřáším, kdyby ses chtěla připojit, zavolej mi.“ Ještě jsem jí mávla na rozloučenou, ale to už mě nevnímala.

Cesta na pláž nebyla naštěstí vůbec složitá, vážně stačilo obejít čtyřhvězdičkový hotel na druhé straně ulice a ocitla jsem se na promenádě, která byla lemovaná malými kavárnami, stánky se zmrzlinou a obchody se suvenýry a plážovými potřebami. Od moře foukal příjemný větřík, díky kterému se horko dalo snášet podstatně lépe. Ale zatímco já se v letních šatech pořád pařila jako čuně na rožni, postarší Ital, který u pláže prodával zmrzlinu, na sobě měl kalhoty, mokasíny a košili s dlouhým rukávem. Rozepnul si tedy horní knoflíček, až mu vykoukl kousek chlupaté hrudi, ovšem jen z pohledu na něj se mi udělalo ještě větší teplo a vydala jsem se to vyřešit po svém.

Sotva jsem na rozpálený písek odhodila tašku a rozložila ručník, už jsem z nohou skopávala žabky, zahazovala šaty a skoro tryskem jsem to vzala do vody. Na tohle jsem se těšila!

Nejsem zrovna dovolenkový typ. Rodiče mě vlastně k moři vzali jen jednou, když jsem byla ještě malá. Letěli jsme do Egypta a bydleli v jednom z těch nádherných hotelů uprostřed pouště, kde nebylo kromě animačního programu a hotelového bazénu žádné jiné vyžití, než se cachtat v moři nebo chytat bronz. Mámu žahla medúza, táta dostal faraona a já se ukrutně nudila, protože jsem si s sebou vzala jen jednu tenkou knížku, v celém hotelu nebyly žádné další děti, se kterými bych si mohla hrát, a tobogány byly z technických důvodů mimo provoz.

Po té zkušenosti jsme jako rodina svorně prohlásili, že než takové nesmysly, to radši budeme jezdit do hor, a toho jsme se drželi dlouhá léta. Jezdili jsme v zimě do rakouských Alp a v létě do Tater a já byla vždycky naprosto spokojená. Jako rodilému Liberečákovi mi chození po horách zkrátka přirostlo mnohem víc k srdci než nějaká obří slaná slouže.

Jenže i takový horal jako já musel uznat, že na tom moři přece jen něco je. S obrovským cákancem jsem udělala velmi neelegantní pološipku a celá, včetně vlasů, jsem se zacpaným nosem zaplula pod vodní hladinu.

Takhle budu asi trávit veškerý volný čas, pomyslela jsem si, když jsem se nechala slanou vodou vynést opět na hladinu a jen jsem se tak kolébala na drobných vlnkách. Cítila jsem, jak mě sluníčko šimrá na zavřených očních víčkách, a kdybych nedostala strach, že mě mořské proudy odnesou až někam do Chorvatska, splývala bych tam klidně celé hodiny.

Jenže můj vnitřní strašpytel se ozval, a jelikož jsem na výlet na druhou stranu Jadranu neměla náladu, převrátila jsem se na břicho a začala místo toho ukrajovat tempa. Plavala jsem hezky podélně, abych měla jistotu, že se zbytečně nevzdaluju od pobřeží. Když už mě ruce bolely, vrátila jsem se zpátky na suchou zem, svalila se na ručník a zaposlouchala se do šumění vln a kejhání racků.

Naprostá idylka. Nechápala jsem, proč jsem z toho měla takový strach. Vždyť zatím jsem svou neznalostí italštiny žádné velké faux pas nenatropila. S myšlenkou na svou neexistující jazykovou úroveň jsem zahanbeně hrábla do plážové tašky, odkud jsem po krátkém boji se sluchátky vylovila učebnici v měkkém obalu, která

se pro mě na několik dalších dnů stane nejspíš něčím jako mou soukromou biblí.

Italsky snadno a rychle hlásal titulek na pomačkané přední straně, a já doufala, že se nejedná o marketingový trik, ale že mě kniha skutečně naučí italštinu přesně tak, jak slibuje – tedy snadno a hlavně rychle.

Nasadila jsem si sluchátka, pustila náhodné přehrávání písniček a otevřela jsem si druhou lekci – tu první, seznamovací, jsem v krátkosti přelétla očima hned po skončení informační schůzky v hotelu, a kromě pozdravů v ní nic zásadnějšího nebylo.

„Objednáváme v restauracích,“ zněl název druhé lekce. To se mi může hodit, usoudila jsem. Pokud tady nechci celou dobu jíst jenom pizzu, měla bych se naučit, jak se říká jiným potravinám. Ne, že by mi pizza nechutnala nebo bych jí snad mohla mít po pár dnech plné zuby, ale přece jen jsem se chtěla na zpáteční cestě vejít na sedačku v autobusu, což by po dvou měsících nepřetržité konzumace pizzy mohl být problém.

„Nazdar!“ zařvala znenadání Julie a svalila se vedle mě na ručník. Jednak jsem se tak strašně lekla, až jsem hlasitě vyjekla, protože jsem ji přes sluchátka a naprostou koncentraci neslyšela přicházet, a pak mi taky hodila do otevřené knížky a do obličeje spršku jemného písku. Když jsem ta zpropadená zrníčka konečně jakž takž vyprskala z pusy, ačkoliv mi jich pořád několik křupalo mezi zuby, pořádně jsem jí za to vynadala.

„Tak jsi normální? Takhle mě děsit!“

„Nečil se hned,“ uklidnila mě. Byla pořád oblečená do stejného modrého tílka s volánem, ve kterém přijela, ale zpod něho jí vykukovala ramínka od plavek.

„Co to čteš?“ vytrhla mi knížku z ruky a zavřela ji, aby si mohla přečíst název. „Vždyť jsem ti říkala, že tě italsky naučím, tohle vůbec nebudeš potřebovat.“

„Ale budu, ty na mě totiž zatím prdíš.“ Vzala jsem si svou bibli zpátky a chtěla jsem znovu nalistovat druhou lekci, nicméně Julie mi odmítala dopřát klid. Kromě toho, že mi zabírala půlku osušky a tím mě vytlačovala částečně na písek, se mi totiž taky rozhodla vyhučet díru do hlavy.

„Ještě nikdo se nikdy nenaučil cizí jazyk z učebnice. Fakt ne, opovaž se –“ znovu mi důrazně vyškubla knihu z rukou, „opovaž se to otvírat, vždyť ti to teď říkám. Jedinej způsob, jak se naučíš mluvit italsky, je...?“

Zmateně jsem nadzvedla obočí, protože jsem netušila, kam tím může mířit.

„Je mluvit italsky, logicky!“ dokončila myšlenku. „Jemný jazykový nuance ti žádná bichle nevysvětlí. Všechno je to jenom o tom, že musíš mluvit, mluvit, mluvit.“ S každým opakováním posledního slova jemně bouchla knížkou o ručník rozložený pod námi.

Jenže jí se to říkalo. Takový talent na jazyky, jako byla Julie, se jen tak nevidí. To, že měla perfektní angličtinu, brala jako samozřejmost. Když si dělala certifikát, rozčilovala se, že otázky na úrovni C1 jsou zbytečně jednoduché a že kdyby to bývala tušila, rovnou by si zaplatila za C2, tedy tu nejvyšší. Do toho se domluví francouzsky a italsky, poměrně obstojně ovládá i španělštinu a v posledním školním roce začala chodit na finštinu, protože už ji prý románské jazyky nebaví.

Já jsem ale byla trochu jiný případ. Jak šlo o letopočty, faktické údaje nebo třeba statistiku, byla jsem za hvězdu, ale učení cizích jazyků mi zkrátka nikdy moc

nešlo. Slovíčka mi lezla do hlavy tempem velmi pomalého slimáka a ztrácela se odtamtud rychleji než studenti z poslední páteční hodiny na konci semestru. Gramatické jevy jsem uměla odvyprávět skoro z paměti, ale jejich používání pro mě bylo záhadou. A to už vůbec nemluví o tom, že někteří lidé mají tu drzost mít přízvuk. No vážně, s tím se nedá pracovat.

Najednou Julii zlověstně blýsklo v očích. „Mám nápad,“ pronesla a vyskočila na nohy, načež mě nevybíravě vytáhla do stoje a za ruku mě vláčela k plážovému baru. Když jsem se dožadovala vysvětlení, vyhrkla jen: „Objednáš nám kafe. Stejně jedno potřebuju jako sůl.“

Stoupila jsem si k pultu a upoutala pozornost barmana. Začala jsem mu diktovat svou objednávku, ale Julie mě zarazila dřív, než jsem stihla doříct, co jsem měla na srdci.

„Ne, všechno špatně, když budeš objednávat kafe v angličtině, jak ti to asi má pomoci s italštinou, ty pako?“ rozhohnila se a rozhazovala u toho rukama do stran.

„A jak mám asi objednávat v italštině, když italsky neumím, ty chytrá?“

„Zkus si nějak poradit. Máš za sebou už dvě lekce z té svojí pitomý knížky, tak se předved.“

Barman trpělivě stál za pultem a sledoval náš slovní ping-pong, zatímco já se snažila zpochybňovat Julčiny výukové metody. „Tohle je fakt praštěný,“ říkala jsem jí zrovna, když se v mém zorném poli objevil polobůh.

Totíž – nebyl to tak úplně polobůh. Byl to Alessandro bez trička, což ale vyšlo nastejno. Najednou jsem si až bytostně moc uvědomovala, že tam stojím v plavkách a že je to vlastně stejné, jako bych se před ním proměňovala ve spodní prádlo. Obejmula jsem si rukama

břicho, abych tak zakryla aspoň kousek svého bílého těla, jelikož vedle toho Adonise a krásně opálené Julie jsem si připadala jako neforemná dcera ředitele vápenky. Ne že by to pomohlo.

„Ahoj, dámy,“ pozdravil nás a pravděpodobně kvůli mně přešel do angličtiny, jelikož Julča by mu rozuměla, i kdyby mluvil svou mateřštinou. „*Ještě chvílku budeš takhle křičet a dostaneš italské občanství,*“ utahoval si z Julie a laškovně na ni mrknul.

„*Kdybych stála o občanství, našla bych si tady ženi-cha,*“ vrátila mu Julča poštouchnutí a pak pohodila hlavou mým směrem. „*Tady Veronika dostala za úkol objednat kafe, aby se trochu rozmluvila, ale leze to z ní jako z chlupatý deky.*“

Alessandro mě obdařil tím nejkouzelnějším úsměvem na planetě, a kdybych zrovna neměla moc práce s rozdýcháváním svého společenského trapasu, asi bych z toho šla do kolen. Jenže zatímco ti dva si tady vyměňovali vtípky, konverzovali v cizích jazycích, jako by se nechumelilo, a celkově vypadali, jako by se tu narodili – což byla pravda jen v případě Alessandra – já jsem tu byla jako ryba na suchu. A stejné sucho jsem měla i v krku.

„*Tak do toho, já ti věřím,*“ pobídnul mě Ital a jemně mě popostrčil blíž k pultu. Bylo mi jasné, že teď už se z toho nevykroutím.

Rodiče mě vždy vedli ke slušnosti. Byla jsem zvyklá zdravít, říkat prosím i děkuji, a především své požadavky nebo objednávky zaobalovat do zdvořilostní vaty. Nikdy jsem nebyla ten typ člověka, který by zkrátka jen vyštěknul, na co má zrovna chuť. Kafe se sice i v italštině řeklo kafe, ale bylo mi krajně nepříjemné nepřidat k tomu nějaké kouzelné slůvko.

Nakonec jsem posbírala všechnu odvalu a spustila. „Buon giorno,“ začala jsem pozdravem, který jsem vyčetla v první lekci. Zatím to šlo hladce. „Un cappuccino,“ zahlásila jsem a pak jsem ještě ze zvyku svou větu zakončila uctivým: „prego.“

Celá šťastná a pyšná, že se mi to povedlo, jsem se zaubila na Julii vedle sebe, ale když jsem si všimla, jak jí cukají koutky, hned mě radost opustila.

„Řekla jsem to snad špatně?“ optala jsem se s upřímným údivem. Vážně jsem si myslela, že jsem to zvládla na jedničku s hvězdičkou. Objednávka kapučína sice nebyla zrovna nejsložitější věc na světě, ale i tak jsem to původně brala jako úspěch.

To už se na mě pobaveně zubil i Alessandro. „*Prego se používá, když chceš říct není zač. Grazie – prego,*“ vysvětloval trpělivě, ale zároveň se mou neznalostí očividně královsky bavil.

Takže jsem právě barmanovi řekla, ať mi donese kafe a že nemá zač, jako by mi snad měl být vděčný, že mě může obsloužit? Praštila jsem se pravou rukou do čela, a kdyby tam někde viselo zrcadlo, asi bych se stala přímým svědkem svého červenání. Takhle jsem si mohla jen domýšlet, jakou barvu můj obličej zrovna nabírá.

„A navíc, kapučíno se pije jenom ráno a už jsou,“ zkontroloval svoje hodinky, „dvě odpoledne. Dostaneš *macchiato,*“ uzavřel to kategoricky, otočil se k barmanovi a plynulou italštinou uvedl mou objednávku na pravou míru. Za chvíli už před námi stály tři miniaturní hrnky, ve kterých mohl být tak maximálně panák kafe. Možná ani to ne, protože polovinu jich zabírala našlehaná mléčná pěna.

„Salute,“ řekl Alessandro a pozvedl svůj šálek, jako by to ten panák skutečně byl. S Julií jsme ho napodobily a já do sebe jedním velkým hltém kopla polovinu jeho obsahu, načež jsem se pořádně zakuckala.

„Co je tohle sakra za turbomyš?“ postěžovala jsem si. To kafe mělo takové grády, až mi to zatemnilo mozek, a já si ani nevšimla, že mluvím česky. Možná jsem si opravdu měla dát toho panáka. To už se na mě Julie dívala s pusou roztaženou od ucha k uchu a anglicky vysvětlovala Alessandrovi, že jsem nikdy předtím v Itálii nebyla, tudíž bude zkrátka chvíli trvat, než všechny jejich zvyky přijmu za své.

Ještě jsem v Riccione nestrávila ani jeden celý den, a nejenže jsem ze sebe udělala naprostého idiota před tím nejatraktivnějším klukem, jakého jsem kdy viděla, ale hlavně jsem toho idiota ze sebe udělala prakticky nahá. Dobrá práce, Veroniko.

Večer v pokoji jsem se pak potají podívala do své zakázané bible, zatímco se Julie sprchovala. Per favore. Když chci o něco poprosit, musím říct per favore.

„Un cappuccino, per favore,“ zopakovala jsem si polohlasem, abych si to pořádně zapamatovala, než jsem knížku schovala pod polštář a zhasla lampičku vedle postele.

Lekce třetí

Mi chiamo Veronica

Probudila mě zima. Jo, přesně tak – prvního července mě v hotelovém pokoji na italském pobřeží probudila zima. Ovladač od klimatizace dostala totiž večer na starost Julie, která na vedlejší posteli zrovna spokojeně od-dychovala, zabalená až po nos do deky. Oproti tomu já, přikrytá jen prostěradlem, jsem měla zmrzlé tváře, ledové nohy a klepala jsem se jako osika.

Rozlepila jsem oči, a když jsem zjistila, že do budíku už stejně zbývá jen pár minut, ani jsem se nepokoušela znovu usnout. Sebrala jsem Julče ovladač, vypla klimatizaci, a naopak jsem otevřela dveře na balkon, abych dovnitř vpustila trochu tepla. Možná to byla začátečnická chyba, protože bych měla být ráda za trochu té zimy, dokud je, ale odmítala jsem chodit po pokoji s husinou na rukách.

Sluníčko už se hezky opíralo do dřevěných okenic, ale idylku mi trochu kazilo kručení v břiše. Ať jsem vstala v kteroukoliv denní či noční hodinu, pár vteřin po probuzení se vždycky ozval žaludek a dožadoval se jídla. Bleskově jsem na sebe natáhla oblečení, prohrábla jsem si vlasy kartáčem a už jsem sbíhala do přízemí, kde se měla podávat snídaně.

Snídaněvé okno pro zaměstnance bylo podle včerejších Francescových pokynů hodinu předtím, než obsadí jídelnu hosté. Už na schodech jsem cítila vůni kávy

a čerstvého pečiva, takže se mi okamžitě začaly sbíhat sliny. Ve dveřích jídelny jsem se ale zarazila.

V kuchyni se někdo hádal.

Nerozuměla jsem ani slovo, protože výměna názorů probíhala jak jinak než v italštině, ale podle hlasitosti a tónu jsem poznala, že jde o něco vážného. Jestli jsem o něco takhle po ránu fakt nestála, pak to byla konfrontace s rozzuřeným Italem. Nechala jsem si tedy zajít chuť na kávu, kterou měli servírovat na požádání, a místo toho jsem si nalila sklenici džusu a popadla jeden croissant.

Doufala jsem v poklidnou snídani, ale křik z kuchyně se stupňoval. Vzhledem k tomu, že tam bydlely nože, jsem měla o hádačích se dvojici docela strach, jenže nikdo jiný v jídelně nebyl a já rozhodně neměla v plánu jít ty dva pacifikovat.

Jídelna se časem začala zaplňovat, jak přicházeli další zaměstnanci, z nichž většinu jsem znala od vidění ze včerejšího setkání. Někteří mi mávli na pozdrav a pár z nich se zvědavě otočilo směrem ke kuchyni, odkud se pořád ozývaly hlasité výkřiky, ale nikdo to nijak nekomentoval, tak jsem následovala jejich příkladu.

Zrovna jsem odepisovala spolužačce, která vyzvíдалa, jak se na tom jihu mám, když přede mnou přistál hrnek kapučína.

„Ciao, bella,“ ozvalo se nade mnou.

Hrklo ve mně. Tohle mohlo znamenat jediné. Zvedla jsem hlavu a skutečně vedle mě stál Alessandro v celé své kráse. Naštěstí měl na rozdíl od našeho minulého setkání na sobě tričko, takže jsem se zvládla neudusit džusem. Místo toho mi jen mírně zaskočilo a trochu jsem se zakuckala. Kdybych věděla, že ho na snídani

potkám, tak... Tak co? Namalovala bych se? Vybrala bych si hezčí tílko? Nechala si udělat plastiku celého obličej?

„Buon giorno,“ zmohla jsem se na odpověď, ale tím jsem svou slovní zásobu vhodnou na snídaňovou konverzaci vyčerpala. Pořád jsem měla za sebou jen dvě lekce ze své bible. Na sáhodlouhé rozhovory to fakt zatím nebylo.

Alessandrovi to však nejspíš došlo a stejně jako včera přešel plynule do angličtiny. „*Je ráno, konečně si můžeš dát to svoje kapučíno,*“ řekl na vysvětlenou a pak si sedl na židli vedle mě. Sám měl v ruce zase ten miniaturní hrníček s turbomyší, o které jsem byla přesvědčená, že se jí už nikdy ani nedotknu, pokud nechci umřít na infarkt.

„*Děkuju,*“ řekla jsem upřímně, protože jsem na kafe měla vážně chuť, ale zároveň jsem se opravdu bála jít si ho objednat, aby mi taky neskončilo třeba za výstřihem. „*Co se to tam vůbec děje?*“ zeptala jsem se ho a hlavou jsem naznačila, že mluvím o hádce ozývající se z kuchyně.

Alessandro se zatvářil nechápavě, otočil se směrem k výdejnímu okénku, a pak se zase vrátil pohledem ke mně. „*Připravuje se tam snídáně?*“ nadhodil pořád stejně zmateně.

„*Já myslím, proč se hádají,*“ dodala jsem na vysvětlenou.

Znovu mu začaly pobaveně cukat koutky. Řekla jsem snad něco vtipného? Pokud jsem tak strašně k popukání, možná bych se měla vykašlat na svá vysokoškolská studia a místo toho se stát stand-up komičkou. Problém ale je, že jsem netušila, co konkrétně ho tak pobavilo.

„Ty jsi fakt ještě v Itálii nikdy nebyla, vid’?“ řekl místo odpovědi a koutky úst mu dál vesele tančily po obličeji.

Zatoužila jsem na místě se propadnout, i když jsem si nebyla vědoma, co jsem ve své nevědomosti zase plácla za nesmysl. To je snad v Itálii zvykem, že se lidi ráno hádají, zatímco pijí to svoje dopolední kapučíno?

Místo toho, abych se dál pídila po odpovědi na svou první otázku, jsem radši to zmíněné dopolední kapučíno usrkla. Byl to o poznání příjemnější zážitek než pití turbomyši na ex.

„Lepší?“ usmál se na mě ten fešák z vedlejší židle, až jsem se málem na místě rozpustila.

„Proč jsi mi ho včera vlastně zakázal?“

Líně pokrčil rameny. *„Kapučino si dopoledne dávají jenom turisté.“*

„Ale já jsem turista,“ oponovala jsem.

„Zatím jsi turista, ale než skončí tohle léto, budeš od domorodců k nerozeznání, o to se postarám,“ řekl s tím nejvíc sexy úšklebkem, jaký jsem kdy viděla. Radši jsem schovala obličej v hrníčku s kafem, aby neviděl, jak se červenám.

Zachránil mě až příchod hurikánu v podobě Julie, která se přiřítila do jídelny a s vyčítavým pohledem si kecla vedle mě. *„Taky jsi mě mohla vzbudit,“* prskala na mě. *„Madam si odejde i s telefonem, na kterém je nastavený budík, a já pak kvůli tobě zaspím. Ani jsem si nestihla dát cigáro,“* zahrnovala mě výčitkami, načež obrátila pozornost na mého společníka a z našťavaného kukuče se rázem vyklubal téměř blažený výraz.

„Myslela jsem, že budík máš,“ zamumlala jsem rádooby omluvu a nechala to být. Ona mě v noci mučila zimou, tak jí to patří. Ne, vůbec jsem nebyla našťvaná

kvůli tomu, že se na ni Alessandro usmál a začal s ní brebentit plynulou italštinou a mně už nevěnoval pozornost. Za mou rázem zhoršenou náladu mohla jen a pouze ta noční klimatizace nastavená na mínus milion stupňů.

Připadala jsem si trochu jako páté kolo u vozu, takže jsem popadla zmíněný mobil s nastaveným budíkem a zkontrolovala si rozpis služeb, který jsem si přepsala ze sešitu do kalendáře, abych ho měla pokaždé po ruce. Nechtěla jsem omylem na nějakou zapomenout. Můj první pracovní den měl začít hned po snídani, ovšem ne po té naší, ale po té pro hosty, tudíž asi v deset hodin.

Začala jsem se tedy zvedat od stolu, abych ten plonkový čas nějak smysluplně vyplnila. „Já už půjdu nahoru,“ oznámila jsem Julii, která si zrovna na prst namotávala pramen svých hnědých vlasů a byla zabraná do nějaké vášnivé debaty, „nezapomeň, že v deset začínáme,“ upozornila jsem ji ještě, ale jen na mě sykla, že není blbá a má to napsané.

„Ty už jdeš?“ zastavil mě Alessandro stisknutím předloktí. „Nudíme tě, vid? Už přepínám zpátky do angličtiny, neboj.“

„To nevadí,“ chtěla jsem ho ubezpečit, že za můj odchod není v žádném případě zodpovědný, „klidně se dál bavte, já si stejně chci ještě něco zařídit.“

„Každopádně to ode mě nebylo moc zdvořilé. Příště už jen anglicky, slibuju,“ obdařil mě dalším neodolatelným úsměvem, až jsem měla problém donutit se zareagovat nějak jinak než pádem k jeho nohám.

Posbírala jsem poslední zbytky zdravého rozumu, omluvila se a prchala zpátky do pokoje. Věděla jsem přesně, jak ten čas, než se Julie vrátí z pozdní snídane,

využiju. Jestli mám být za dva měsíce k nerozeznání od domorodců, jak sliboval Alessandro, musela jsem zamakat na svých jazykových dovednostech. Uvelebila jsem se na balkoně, vytáhla jsem svou zakázanou bibli a nalistovala třetí lekci nazvanou Život v Itálii. Jak přirohodné.

Začetla jsem se do toho tolik, až bych si skoro ani nevšimla návratu Julie, kdyby mi nezačala vyfukovat pod nos cigaretový dým.

„Musíš mi tu čudit?“ houkla jsem na ni. Stále jsem zněla kapku našťavaně, ale pořád jsem sama sebe přesvědčovala, že za to může její extrémní klimatizování a pak taky samozřejmě ten smrad.

„Musíš furt číst ten nesmysl?“ poukázala na knížku, kterou jsem skoro křečovitě držela v rukou, aby se mi ji zase nepokusila vytrhnout nebo mě s ní umlátit k smrti. „Schválně, jestli ses z toho něco naučila,“ pobídla mě.

„Abys věděla, tak něco jo,“ odsekla jsem jí. To už jsem ale příručku odkládala na stolek a v hlavě lovila těch pár frází, které jsem si zatím zvládla zapamatovat. „Mi chiamo Veronica,“ začala jsem s jednoduchým představením, protože to je základ každého jazyka.

„To ses moc daleko nedostala,“ utnula mě Julie a potáhla znovu z cigarety.

„Kdybys mě nepřerušovala, ještě bych ti zvládla říct, kolik mi je a kde bydlím,“ ozvala jsem se a jestli jsem předtím zněla kapku našťavaně, teď už jsem byla fakt rozladěná. Takhle mi kazit moje vydržené studijní úspěchy.

Julie mávla cigaretou na znamení, ať pokračuju.

Začala jsem radši od začátku. „Mi chiamo Veronica.“ V duchu jsem rychle napočítala do dvaadvaceti a pokračovala: „Io ho ventidue anni. Abito a Liberec.“

„To teda neabituješ,“ přerušila mě zvláštním hybridem mezi češtinou a italštinou. „Trvalý pobyt máš možná v Liberci, ale zaprvý bydlíš většinu školního roku v Praze a zadruhý teď aktuálně bydlíš na hotelu, ne?“

„Nekaž mi to, jo? Slibovala jsi mi, že mi s italštinou pomůžeš, a zatím skutek utek,“ probodla jsem ji pohledem a nabručeně jsem znovu začala listovat v knížce. Člověk se tady už nemůže ani trochu radovat. Julča ale pochopila, že tentokrát už jsem našťavaná doopravdy a ne jen naoko. Típla nedokouřenou cigaretu a s povzdechem si přisunula židličku blíž ke mně, aby se mnou mohla nakukovat do knížky.

„Promiň, Veru, už jdu na to,“ řekla kajícně a kamarádsky mě dloubala loktem. A pak, téměř jsem nevěřila vlastním očím, se mnou prošla celou kapitolu mojí příručky, hustila do mě užitečná slovíčka, vysvětlovala mi gramatické jevy, které se tam objevovaly, a měla se mnou svatou trpělivost, když jsem předváděla své obvyklé přezblepty.

Když jsme se v deset hodin zvedly a vydaly se vstříc prvnímu pracovnímu dni, měla jsem konečně pocit, že se mi podařilo pár užitečných frází nacpat do hlavy. Teď je jenom nezapomenout.

Lekce čtvrtá

Ingresso vietato

Svůj první pracovní den jsem tradičně zahájila naprostým fiaskem. Člověk by řekl, že uklízet hotelové pokoje je činnost, kterou by zvládla i cvičená opice. Vynést koše, vyměnit ručníky a prostěradla, setřít podlahu – na tom přece nic není, ne? Chyba! Je toho na tom hodně. Hlavně, když jste blbá Veronika, co neumí italsky.

Sice jsem svou první směnu měla dohromady s Julií, ale kdybychom měly chodit společně, akorát bychom si překážely, takže jsme si vždycky patro rozdělily a uklízely každá svou polovinu. Já levou, protože jsem pravák, Julie pravou, protože je levák. Vymyslela to ona a připadalo jí to geniální. Mně už tak moc ne.

Začalo to tím, když jsem otevřela první pokoj a málem jsem dostala infarkt. Manželská postel totiž vypadala, jako by v ní někdo spáchal rituální vraždu. Obrovský červený flek se na bílém prostěradle úžasně vyjímal a já se zmočila jen na vypísknutí, jak jsem se lekla.

„Jsi v cajku?“ zařvala na mě Julie přes celou chodbu a už ke mně uháněla s mokrým mopem v ruce.

„Do prdele práce,“ ulevila jsem si, když jsem pochopila, že rudá skvrna není pozůstatkem po masovém vraždění, ale spíš po vylité sedmičce červeného vína.

Julie strčila hlavu do pokoje, a když zhodnotila situaci, akorát si postěžovala, že ji nemám po ránu takhle děsit, a vrátila se ke svým povinnostem.

„Už je půl jedenáctý, není zrovna ráno,“ křikla jsem za ní ještě. Pohrozila mi mopem a pak zapadla do pokoje, který měla na starosti. Sama jsem se pustila do práce. Nejprve jsem se chtěla poprat s flekem od vína, který se propil až do matrace, ale po dlouhém zápasu jsem vyhlásila kapitulaci a prostě tu matraci obrátila druhou stranou nahoru. Nějakou dobu jsem nemohla přijít na to, jak přesně zastrčit rohy prostěradla, aby se nikde nekrčilo, protože jsem z domu byla zvyklá používat prostěradlo s gumou. Poměrně dlouho jsem bojovala se zrcadlem, které bylo po mém zásahu snad špinavější než předtím, a než se mi podařilo rozdělat držák na toaleták, abych tam dala novou roli, málem jsem zešedivěla.

Nakonec jsem první pokoj přemohla, pyšně za sebou zamkla dveře a přesunula se k dalšímu v řadě. Julie byla sice v té době o dva pokoje napřed, ale na druhou stranu to už měla z minulého roku dávno v ruce, tudíž to nebyl úplně vyrovnaný závod. A vlastně to ani nebyl závod, tak co. Po kompletním uklizení prvního patra a povinné pauze na Julčinu cigaretu jsme se mohly přesunout o patro výš.

„Takže jako dole, já pravou a ty levou?“ ujišťovala se Julie, než mi mávla na rozloučenou a odhrkala i se svým vozíkem k nejvzdálenějšímu pokoji na své straně. Jen jsem zakroutila hlavou a zamířila na levou stranu. Fakt netuším, kde na ten svůj systém přišla.

Bez rozmyslu jsem strčila do dveří univerzální klíč a otevřela... A už zase jsem vykvíkla jako prase na porážce.

„Do prdele,“ zanáčovala jsem znovu. Nadávky byly většinou spíš Juliina parketa, ale v takové situaci by se

k nim uchýlil každý. Mladý pár ubytovaný v pokoji jsem totiž přistihla při činnosti, u které rozhodně ani jeden z nich nestál o pozornost.

„Pardon, sorry,“ zkoušela jsem se omluvit všemi možnými jazyky a chystala jsem se pokoj opustit stejně rychle, jako jsem do něj vběhla, jenže jako naschvál se mi pod nohy připletl uklízeč vozík, o který jsem zakopla a vylila na zem vodu se saponátem určenou na stírání podlahy.

„Ma che cazzo, vai via!“ vřískal na mě jako smyslů zbavený host, kterého jsem nachytala in flagranti s partnerkou. On ječela. On ječel. Já ječela. Všichni jsme tam na sebe akorát koukali a ječeli, a kdyby se tahle scéna objevila v nějakém filmu, označila bych ji za přitaženou za vlasy.

„Já se strašně omlouvám,“ blábolila jsem, zatímco jsem se snažila vrátit do původního stavu převrácený vozík, ale místo toho, abych pohromu nějak zažehнала, podařilo se mi rozházet po zemi čisticí prostředky. Zbrkle jsem je sbírala z mokré podlahy, házela zpátky na vozík, a to vše za zvuků jistě peprných nadávek pronášených temperamentní italštinou.

Chlap se snažil jednou rukou přikrýt svou partnerku prostěradlem, asi abych ji nevykoukala, a druhou rukou si tisknul polštář před rozkrok, taky nejspíš abych ho nevykoukala.

Hekticky jsem popadla všechny svoje propriety a se zbrkle pronesenou omluvou a za hlasitého rachotu vozíku jsem z jejich pokoje vycouvala. Až potom mi došlo, že jsem samým leknutím přešla do češtiny, takže mi nemohli rozumět ani slovo, ale snad pochopili, co jsem se jim snažila sdělit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Italsky snadno a rychle***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.